

O OSOBNÍM VZKŘÍŠENÍ

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 24.4.2022)

Čtení: Evangelium podle Jana 20,19-29
Epištola Římanům 6,3-5

Máte nějakou svou oblíbenou biblickou postavu? Koho? Proč?

Já se přiznám, že nemám jednu oblíbenou postavu, vždycky podle nálady – tu mne osloví Petr, tu Marie Magdalská, někdy Izajáš, jindy Jób nebo Kazatel... anebo třeba Bileám...

Jednou z těch, které ovšem mám rád permanentně, je Tomáš. Ten, kterému říkáme nevěřící, ale kterému by spíš slušel přívlastek poctivě pochybující. Dovolte mi, abych vám ho tady vymaloval, jak ho vidím svýma očima.

Vycházím samozřejmě z textu, který jsme před chvílí slyšeli. Jsou v něm zachycena dvě setkání učedníků s Ježíšem vzkříšeným.

Setkání č. 1: „bez Tomáše“

Učedníci se tak trochu za zády Tomášovými setkají se vzkříšeným Ježíšem. Je to moc pěkné setkání, první nedělní křesťanská bohoslužba v historii, velmi povzbudivé shromáždění. Ježíš jim popřeje pokoj, a oni ho moc moc potřebují, Ježíš je ujistí a dá jim Ducha svatého... všichni ho vidí, a přestože moc nechápou, potěší je to a upokojí, ba možná až nadchne a rozjaří.

Malá vsuvka: dokonce dostanou moc odpouštět nebo zadržovat hříchy, obrovskou pravomoc do rukou roztřesených učedníků!

Taková výsada může člověku pěkně nafouknout sebevědomí! Najednou začneme chodit s nosem nahoru a posuzovat všechny okolo sebe. Třeba i mít pocit, že my rozhodujeme o jejich spáse nebo zavržení.

Troufám si ovšem tvrdit, že Ježíš to myslel jinak, že bychom to neměli chápat jako darování moci nad lidmi, moci k jejich ovládnutí, donucovacího prostředku nebo vodítka k víře. Takto si to církev v různých podobách vysvětlovala po léta, a v kruhu učedníků povstalo příliš mnoho osobností, které zlákala vidina mít nad lidmi moc.

Já tomuto Ježíšovu daru rozumím více jako upozornění na zodpovědnost a na tíhu lidského hříchu a lidské viny. Ježíš nás upozorňuje na klíčovou důležitost odpouštění – hřích je moc, která člověka sváže, spoutá, omezí jej, a někdy i další lidi; a je snadné toto pouto udržovat, když člověku neodpustíme, když se na něj budeme zlobit, když si v sobě budeme chovat hořkost a naštvanost. Ježíš tady říká učedníkům, že mají zodpovědnost za to, aby lidé byli rozvazováni a vysvobožováni; taková je Boží vůle, aby byli lidé vysvobozeni ze svých vin a hříchů; Pán Bůh pro to udělal všechno, co mohl, dokonce dal na kříž svého jediného syna za naše viny... teď je řada na nás, abychom to všem lidem vyřídili, abychom se stali posly Božího smíření s člověkem, abychom zvěstovali všeobecné Boží odpuštění všem, kdo se trápí svými hříchy, a také abychom uskutečňovali konkrétní odpuštění a propouštění, tam, kde třeba někdo nějak uškodil nám. Odpouštění a zvěstování odpuštění, to je první úkol, který vzkříšený Kristus dal svým učedníkům.

A jestliže naopak druhým odepřeme odpuštění, ponese sami vinu – za to, že je necháváme na scestí, že je necháváme spoutané a že kvůli nám mohou dokonce úplně minout cíl v Božím Království.

Zpět k oné neděli vzkříšení: Zatímco učedníci seděli zamčeni v jakési tajné místnosti, Tomáš byl na výzvědách. Mám pocit, že byl možná z učedníků nejodvážnější – nenápadně se potuloval

městem a sbíral rozumy, zkoumal, jestli vojáci pátrají po Ježíšových komplicích nebo jestli už je vzduch čistý, aby mohli vyrazit zpátky do Galileje... na ryby...

Zjistí, co může, a vrátí se domů, aby ostatní přátele zpravil o všem možném a zasypal novinkami; jenže co se nestane – hlavní novinku vybafnou oni na něj!!! To by naštvalo i svatého...

Navíc se to, co mu vykládají, zcela vymyká racionálnímu přemýšlení: Nikdy nikdo neslyšel o tom, že by někdo vstal z mrtvých.

Kromě toho, kdo mu to tady vypráví, kdo jsou svědkové Ježíšova zjevení? Zaprvé Marie Magdalská – při vši úctě trochu hysterka – a pak skupinka lidí, kterým se zhroutily jejich plány a očekávání, někteří jsou možná k smrti vyplašení; spíš případy pro psychoterapeuta než důvěryhodní svědkové... kdo ví, co měli za halucinace!

Je to zajímavá věc, všimněte si – Tomáš měl všechny informace, které měli učedníci. Teoreticky věděl všechno, co oni. A přece odmítá věřit v Kristovo vzkříšení!

Možná že mnozí dnešní skeptici jsou na tom podobně: mají spoustu informací; o Ježíši se dneska už učí i ve škole, v televizi dávají biblické příběhy, Bibli si můžete koupit v Orlové v knihkupectví, kostely jsou otevřené a účast na bohoslužbách nestojí nic víc než natáhnout si na neděli budíka...

Máme všechny dostupné informace... a přece to nestačí k tomu, abychom uvěřili... člověk potřebuje ještě něco navíc... osobní setkání...

Setkání č. 2: „**Můj Pán a můj Bůh!**“

Týden se Tomáš hádal se svými přáteli, i sám se sebou. Týden poctivého pochybování, týden tvrdé skepse. Týden tukaní na čelo, týden krčení rameny a kroucení hlavou.

Někomu to trvá ještě mnohem déle, roky, nebo i desetiletí. A není snadné jim v jejich hledání pomoci, protože víra se nedá naučit, zdědit nebo vyčíst, tak jako informace. Informace se samy o sobě neposkládají do smysluplného celku...

A přece můžeme věřit, že jednou přijde ten správný den a Ježíš projde přes všechny naše zamčené dveře – tentokrát za nimi sedí už i Tomáš, možná naštvaný na Ježíše, který jako by o něj neměl zájem – Ježíš projde přes všechny závory, které si nastavíme kolem svého srdce, kupodivu je neláme, nerozbíjí dveře... to pak musíme udělat sami... on prostě vejde a je tam. Zase znovu přináší pokoj... to co nejvíc potřebuje znepokojený člověk...

A tentokrát přišel speciálně kvůli Tomášovi: „Podívej se a sáhni si, jak sis přál.“

Všimněte si, že Tomáš si nešáhne. Navzdory tomu, co všechno předtím říkal, teď uvěřil, aniž by se dotýkal. Ježíš ho přesvědčil. Tomáš získal svou vlastní víru.

Z nevěřícího Tomáše je najednou Tomáš věřící...

Ježíš vstal z mrtvých. Mluvíme o tom na velikonoce, ale i jindy během roku. Svědčí o tom prázdný hrob, ale také zástupy opravdových přesvědčených Ježíšových učedníků v různých dobách a na různých místech. Máme o tom spoustu všelijakých informací.

A přece to nestačí. Ježíš musí vstát z mrtvých i v našich srdcích, my jsme ty hroby, kam ukládáme své hříchy a taky spousty informací o víře... je třeba, aby Ježíš vstal z mrtvých pro nás osobně, tak jako vstal před 2000 lety...

Těžko to můžeme nějak přivolat nebo zapříčinit. Můžeme za takové setkání prosit. A nebojme se, můžeme věřit, že tak jako navštívil Tomáše, a mnoho jiných pochybovačů, tak navštíví i nás.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že jsi přišel za svým věrným Tomášem a že jsi ho přesvědčil o svém zmrtvýchvstání. Děkujeme Ti, že až do dneška stále přicházíš, a že jsi přišel i k nám. Přijmi, Pane, naši chválu a naše díky. A pomoz nám rozdávat druhým odpuštění a rozvazovat jejich pouta.

AMEN